

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 650/25
14.1.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Иване Марковић Радојевић, председника већа, Олге Арсовић и Зорице Банковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Никшић, адвокат из Београда, улица Граничарска број 2/1, против тужених Привредно друштво “Ringier Serbia” д.о.о. Београд, улица Косовска број 10, Предрага Михаиловића из Београда, улица Косовска број 10 и Марка Стјепановића из Београда, улица Косовска број 10, чији је заједнички пуномоћник Душан Стојковић, адвокат из Београда, улица Његошева број 28А, ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о жалби тужених, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 512/22 од 25.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 14.1.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 512/22 од 25.09.2025. године, у ставу другом и четвртном изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 512/22 од 25.09.2025. године, ставом првим изреке одбачена је тужба у делу у којем је тражено да се утврди да су тужени објављивањем неистинитих информација, као и информација из приватног и породичног живота тужиле у оквиру текстова од ... године, под насловом: “... претукао ..., када се ..., детаљи језивог породичног насиља ...: “Није желела да сведочи против њега, али тако тешке повреде није могла сама себи да нанесе”, као и текста под насловом: “... због батина добила ..., комшије ... који је претукао ...: “Толико су се трудили да му помогну, а он им је овако вратио”, повредили достојанство личности-част и углед тужиле, као и право на приватан и породичан живот, чиме су јој проузроковали душевне болове. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, те су тужени солидарно обавезани да тужили на име накнаде нематеријалне штете, због претрпљених душевних болова услед повреде достојанства, части и угледа и повреде права на приватност настале објављивањем текстова под насловом: “... претукао ..., када се ..., детаљи језивог породичног насиља ...: “Није желела да сведочи

против њега, али тако тешке повреде није могла сама себи да нанесе”, и “... због батина добила ..., комшије насилнику ... који је претукао ...: “Толико су се трудили да му помогну, а он им је овако вратио”, дана ... године на интернет порталу www.blic.rs, исплате новчани износ од 150.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле у преосталом делу, којим је тражила да се тужени солидарно обавезу да јој на име накнаде нематеријалне штете због повреде достојанства, части и угледа и права на приватност, настале објављивањем наведених текстова исплате износ преко досуђених 150.000,00 динара а до тражених 200.000,00 динара, за износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, тужени су солидарно обавезани да тужили на име накнаде трошкова парничног поступка исплате износ од 180.900,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде у ставу другом и четвртм изреке, тужени су благовремено изјавили жалбу, из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка су тражили.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у ожалбеном делу у смислу одредбе члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности. Апелациони суд налази да није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се жалбом посебно указује, јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за правилно одлучивање, који нису у супротности са садржином изведених доказа у списима предмета, док је изрека пресуде јасна и не противречи разлозима исте датим у образложењу.

Према утврђеном чињеничном стању, дана ... године, на интернет порталу туженог Привредног друштва “Ringier Serbia” д.о.о. Београд, www.blic.rs, објављен је текст са насловом: “... претукао ..., када се ..., детаљи језивог породичног насиља ...: Није желела да сведочи против њега, али тако тешке повреде није могла сама себи да нанесе”, у коме је између осталог наведено: “Београдска полиција ухапсила је ..., осумњиченог да је ... претукао..., која је с тешким повредама пребачена у Ургентни центар у Београду. Стравично насиље у породици догодило се Повређена жена ..., а у стану ју је сачекао ..., који је почео да се свађа са њом. Младић је, наводно, ... и тукао је рукама и ногама. Полицију је позвао ..., кога је ... такође ударио - каже извор из истраге. ... у почетку није желела да сведочи ... и рекла је полицајцима да се сама повредила, али је пребачена у болницу и установљено је да стравичне повреде није могла сама себи да нанесе. Она је у тешком стању на одељењу неурохирургије и оперисана је.... је раније ...”. Као извор текста наведен је “Куир”. Истог дана на наведеном интернет порталу објављен је текст под насловом: “... због батина добила ..., комшије ... који је претукао ...: “Толико су се трудили да му помогну, он им је овако вратио”, у коме је између осталог наведено: “..., ухапшен је у ... због сумње да је брутално претукао ..., која је оперисана на неурохирургији у Ургентном центру, где је

констатовано да је ... и да је њено стање тешко. Насиље се догодило у ..., где су комшије прокоментарисале понашање и живот ухапшеног, ... су покушали да помогну. Она је ..., нисам сигуран. Знам да се стално трудила да му помогне да изађе из проблема у који је упао...рекао је на крају саговорник. Према сазнањима београдског листа, ... је пре неколико месеци”.

Анализирајући садржину спорног текста, првостепени суд је закључио да су у спорном тексту објављене неистините и непроверене информације, које су подобне да повреди тужилино право на част, углед и приватност, и проузрокују јој душевне болове у тој мери која оправдава досуђивање новчане накнаде нематеријалне штете, те је применом члана 2, члана 79, члана 112, члана 113 и члана 114, Закона о јавном информисању и медијима (“Службени гласник РС” број 73/14, 58/15 и 12/16-аутентично тумачење), те члана 200 Закона о облигационим односима, одлучио као у ставу другом и трећем изреке.

Налазећи да је тужба за утврђење повреде тужилиних права на част, углед и приватност поднета након истека рока из члана 86 наведеног Закона о јавном информисању и медијима, који се примењује и на тужбе из члана 101 истог закона, то је одбацио тужбу у делу захтева за утврђење повреда права тужиле као у ставу првом изреке.

Одлука првостепеног суда у ожалбеном делу је правилна и законита, а другостепени суд прихвата и разлоге које је у прилог своје одлуке дао првостепени суд.

Супротно жалбеним наводима тужених, правилно је првостепени суд закључио да је тужилца претрпела нематеријалну штету, објављивањем спорних текстова на интернет сајту www.blic.rs, дана ... године, под насловом: “... претукао ..., када се ..., детаљи језивог породичног насиља ...: Није желела да сведочи против њега, али тако тешке повреде није могла сама себи да нанесе” и “... због батина добила ..., комшије насилнику ...: Толико су се трудили да му помогну, он им је овако вратио”. Право на част и углед је право на поштовање људске части, заслуженог и стеченог угледа лица, а право на углед штити од стварања погрешне представе о лицу која нарушавају његово добро име. Имајући у виду да се спорни текстови баве догађајем породичног насиља које се догодило у ... у ..., када је тужилцу физички напао ..., којом приликом је претрпела повреде, услед којих је затражила лекарску помоћ, а које информације су биле тачне, али да су објављене и информације да је као последица инцидента дошло до повреда које су код тужиле изазвале..., да је тужилца са тешким повредама превезена у болницу, да је у тешком стању на одељењу неурохирургије оперисана, да је тужилцу када се догодио физички напад, а које информације о здравственом стању тужиле, као последици физичког насиља су неистините и непроверене, то је створена погрешна представа о здравственом стању тужиле као жртве, чиме је њен осећај личног понижења и осрамоћености интензивиран, што је за последицу имало повреду њене части, али и угледа, имајући у виду понашање околине након објављивања спорних текстова, будући да се професионално бави ..., што се негативно одразило и на њен професионални ангажман.

Имајући у виду да се спорним информацијама износе у јавност породичне прилике тужиле, те да је тужилца учињена препознатљивом, с обзиром да је било

објављено њено пуно име, са иницијалом презимена, године живота, насеље и град у којем живи, име ..., са годинама живота, професија којом се бави, те ранији живот ..., то је тужилји повређено и право на приватност.

Жалбени наводи којима се указује да Законом о јавном информисању и медијима, није прописана могућност обавезивања на накнаду нематеријалне штете, два уредника, те да тужени Предраг Михаиловић, није пасивно легитимисан у погледу захтева за накнаду нематеријалне штете, с обзиром да је у време објављивања спорних текстова био уредник, штампаног издања медија “Блиц”, неосновани су и без утицаја на другачију одлуку суда. Ово имајући у виду да је првостепени суд приликом одлучивања правилно нашао да није основан приговор недостатка пасивне легитимације туженог Предрага Михаиловића, будући да је исти у време објављивања спорног текста у регистру медија био означен као одговорни уредик јединог регистрованог медија “Блиц” у форми дневних и периодичних новина, у ком тренутку интернет портал www.blic.rs, није био код надлежног органа регистрован као посебни медиј, те имајући у виду да је у време објављивања спорног текста као главни уредник on-line редакције, био тужени Марко Стјепановић, чија пасивна легитимација током поступка није била спорна, то је правилно првостепени суд обавезао оба наведена уредника на накнаду нематеријалне штете тужилји. Одредбом члана 48 став 2 Закона о јавном информисању и медијима, прописано је да главни уредник медија има својство одговорног уредника тог медија, а ставом 3 да одговорни уредник за поједино издање, рубрику, односно програмску целину одговара за садржај који уређује. Имајући у виду наведену законску одредбу произилази да правни положај одговорног уредника у смислу наведеног закона, има поред главног уредника и уредник појединог издања, који одговара за садржај који уређује, те постојање одговорности уредника појединог издања у оквиру кога је та информација објављена, не искључује одговорност главног уредника, већ су исти солидарно одговорни, те тужилац има право избора према ком од солидарних дужника ће своју тужбу усмерити, односно да тужбу може усмерити и против оба уредника истовремено, с обзиром на њихову солидарну одговорност. Према томе, како постојање одговорности уредника појединог издања у оквиру које је информација објављена не искључује одговорност главног уредника, то је захтевом могуће обухватити и главног уредника медија као и одговорног уредника појединог издања.

Жалбени наводи којима се указује да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 82 Закона о јавном информисању и медијима, којим је прописан изузетак, да се информација из приватног живота може изузетно објавити без пристанка лица на које се информација односи у случају да интерес јавности претеже у односу интерес да се спречи објављивање информације из приватног живота, што је конкретно и случај, уколико лице својим јавним изјавама, понашањем у приватном, породичном и професионалном животу привукло пажњу јавности и на тај начин дало повода за објављивање информација, односно записа, неосновани су и без утицаја на другачију одлуку суда, имајући у виду да тужилја није јавна личност, те да својим понашањем у приватном, породичном или професионалном животу није привукла пажњу јавности, те да свакако интерес јавности није објављивање неистинитих и непроверених информација.

Без утицаја су на другачију одлуку суда и жалбени наводи којима се указује да је

објављивањем спорног текста поступано у складу са чланом 9 став 2 Закона о јавном информисању и медијима, с обзиром да су објављене информације пренете из другог медија, веродостојно и потпуно и да је наведен назив медија из кога су преузете информације. Аутентично преношење недопуштене информације, само по себи не оправдава њено објављивање, нити подразумева одсуство новинарске пажње у смислу провере са дужном пажњом, која представља претходни услов за објављивање информације. Из наведеног произилази да аутентично преношење информације, само по себи не може водити закључку да су одговорни уредник и новинар поступали у складу са одредбом члана 9 Закона о јавном информисању и медијима. Чињеница да су информације верно пренете из другог медија, тужене не може ослободити одговорности, уколико су пренете информације којима се повређује законом заштићена права тужиље.

Приликом одлучивања Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужених и закључио да су без утицаја на правилност и законитост првостепене пресуде у ожалбеном делу, како у односу на утврђено чињенично стање, тако и на примењено материјално право у поступку доношења исте.

Према томе, како првостепена пресуда у ожалбеном делу није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити оним повредама на које се посебно указује жалбом, те како је иста заснована на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању и донета на основу правилне примене материјалног права, то је иста применом члана 390 ЗПП, потврђена као у ставу првом изреке.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, имајући у виду да је донета правилном применом члана 151, члана 153, члана 154 и члана 163 ЗПП, те је применом члана 401 тачка 2 истог закона одлучено као у ставу првом изреке.

Имајући у виду да тужени нису успели са жалбом, то им не припада право на накнаду трошкова другостепеног поступка у смислу члана 153 ЗПП, те је применом члана 165 став 1 истог закона, одлучено као у ставу другом изреке.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

Председник већа-судија
Ивана Марковић Радојевић, с.р.